

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3888/2543

นางสมคิด ตะเถาทอง กับพวกโจทก์ นางอนงค์ จันทรรักษ์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 302

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลฎีกาอธิบายคำพิพากษาศาลชั้นต้นมีหน้าที่ต้องส่งสำนวนและคำร้องของจำเลยดังกล่าวไปให้ศาลฎีกาพิจารณาสั่ง ศาลชั้นต้นจะส่งคำร้องของจำเลยเสียเองหาได้ไม่ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน ตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำร้องจึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่อาจรับวินิจฉัยฎีกาของจำเลยในกรณีเช่นนี้ได้ แต่เมื่อคดีมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้วศาลฎีกาเห็นสมควรมีคำสั่งไปโดยไม่ต้องให้ศาลชั้นต้นส่งสำนวนมาใหม่

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ที่ดินพิพาทหมายเลขสีแดงโฉนดเลขที่ 39449, 39450 และ 39451 กำกับด้วยเลข 7, 8 และ 9 กับที่ดินพิพาทหมายเลขสีน้ำเงินเนื้อที่ 100 ตารางวา ในรูปแผนที่สังเขปเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 7 เป็นกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ 2144 ของโจทก์ทั้งสาม ให้จำเลยที่ 1 จดทะเบียนโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 39449, 39450 และ 39451 ทั้งสามแปลงดังกล่าวแก่โจทก์ทั้งสามโดยจำเลยที่ 1 เป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาของศาลแทนการแสดงเจตนาของจำเลยที่ 1 และห้ามจำเลยที่ 2 กับจำเลยที่ 3 หรือบริวารเข้ายุ่งเกี่ยวหรือโต้แย้งคัดค้านกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทหมายเลขสีน้ำเงินดังกล่าวอีกต่อไป สำหรับที่ดินพิพาทหมายเลขสีแดงคือโฉนดเลขที่ 16868 กำกับด้วยเลข 10 ในรูปแผนที่สังเขปเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 7 เป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ 1 ห้ามโจทก์ทั้งสามเข้ายุ่งเกี่ยวอีกต่อไปคำขออื่นตามฟ้องโจทก์และฟ้องแย้งของจำเลยที่ 1 นอกจากนี้ให้ยก โจทก์ทั้งสามและจำเลยทั้งสามต่างอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ที่ดินพิพาทหมายเลขสีแดงคือโฉนดเลขที่ 16868 ซึ่งมีหมายเลข 10 กำกับในรูปแผนที่สังเขปท้ายฟ้องตามเอกสารหมายเลข 7 เฉพาะส่วนเนื้อที่ 292 ตารางวา เป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์ทั้งสาม ห้ามจำเลยที่ 1 เข้ายุ่งเกี่ยวอีกต่อไป ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาพิพากษายืนจำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องว่า เพื่อให้จำเลยที่ 1 ได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลฎีกาได้ถูกต้อง ขอให้ศาลฎีกาอธิบายคำพิพากษาศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ศาลฎีกามีคำพิพากษาชัดเจนเพียงพอที่จะปฏิบัติตามหรือบังคับคดีได้แล้ว ยกคำร้องจำเลยที่ 1 อุทธรณ์คำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนจำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เมื่อจำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้ศาลฎีกาอธิบายคำพิพากษาศาลฎีกา ศาลชั้นต้นย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องส่งสำนวนและคำร้องของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว ไปให้ศาลฎีกาพิจารณาสั่ง ศาลชั้นต้นจะส่งคำร้องของจำเลยที่ 1 เสียเองหาได้ไม่ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นให้ยกคำร้องของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการไม่ชอบ และศาลฎีกาไม่อาจรับวินิจฉัยฎีกาของจำเลยที่ 1 ในกรณีเช่นนี้ได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อคดีมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้วศาลฎีกาเห็นสมควรมีคำสั่งคำร้องของจำเลยที่ 1 ไปโดยไม่ต้องให้ศาลชั้นต้นส่งสำนวนมาใหม่ ซึ่งศาลฎีกาได้พิเคราะห์แล้วเห็นว่าตามคำพิพากษาศาลฎีกาและคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ได้กล่าวถึงที่ดินโฉนดเลขที่ 39449, 39450, 39451 และเลขที่ 16868 ซึ่งกำกับด้วยเลข 7, 8, 9 และ

10 ในรูปแบบที่ส่งเขปเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 7 โดยมีได้กล่าวถึงแผนที่พิพาทกลางหรือการนำ
ชี้ของโจทก์ทั้งสามหรือคำเบิกความของโจทก์ทั้งสามแต่อย่างใด จึงมีความชัดเจนพอที่คู่ความจะ
ปฏิบัติหรือขอบังคับคดีได้ ไม่จำเป็นต้องอธิบายคำพิพากษาศาลฎีกาตามคำร้องของจำเลยที่
1 พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 และยกคำสั่งศาลชั้นต้นยกอุทธรณ์และยกฎีกาของ
จำเลยที่ 1 คืนค่าชั้นศาลในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาแก่จำเลยที่ 1 ไปทั้งหมด กับให้ยกคำร้องของ
จำเลยที่ 1 ฉบับลงวันที่ 29 กันยายน 2541 คำคำร้องให้เป็นพับ

องค์คณะ

วสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ · กำพล ภู์สุดแสง · สุรชาติ บุญศิริพันธ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3888/2543>